

UNOHDUKSEN PUUTARHA

TUOMAS NAKARI

UNOHDUKSEN PUUTARHA

TUOMAS NAKARI
UNOHDUKSEN PUUTARHA

Raamatun lainaukset kirkkoraamatun 1992 mukaan.

”Hymyilevä Apollo”. Eino Leino. Kokoelmassa *Sata ja yksi laulua*.

”Tuiki, tuiki, tähtönen”. Ranskalainen kansansävelmä. Suomenkielinen sanoitus Maisa Krokfors.

”Hauva ikkunassa”. Sävel ja sanat Bob Merrill. Suomenkielinen sanoitus Kyllikki Solanterä.

UNOHDUKSEN PUUTARHA

© 2024 Tuomas Nakari

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B,
00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273,
22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-8356-6

Sanotaan, että merellä ei ole muistia.

Kierto loppui ja alkoi uudestaan. Vesi haihtui, tiivistyi pilviksi ja satoi takaisin mereen. Vuoksi ja luode seurasivat toisiaan radoillensa vangittujen kuun ja auringon pakottamina. Rantaan lyövät aallot romahduttivat turistien rakentamat hiekkalinnat ja pyyhkivät rakastavaisten santaan jättämät jalanjäljet.

Vetinen hauta kätki syliinsä laivojen lahonneet hylyt ja hukuneiden merimiesten paljaiksi kalutut luut. Meri ei välittänyt maallisesta mammonasta: kullasta, hopeasta tai norsunluusta. Jos se koki myötätuntoa kohtuunsa palanneiden lastensa puolesta, se ei osoittanut sitä eleelläkään. Mutta saattoiko kukaan tietää, mitä meri ajatteli, miten meri suri, millaista tuskaa meri tunsu syvällä suolaisessa sydämessään?

Oliko kukaan kuullut meren itkevän?

Samuel Thomas istui kahvilan pöydässä tuijottaen horisonttiin katoavaa risteilyalusta. Hetken laiva näkyi värisevänä pisteenä vihertävän sinisen aavan yllä. Sitten se hävisi, kuin olisi ollut vain harhakuva, väsyneen mielen luoma heure, kuumeisen unen repaleinen jäännös. Samuel hymyili. Seuraavan kuukauden aikana ainoastaan huvipurret ja vesitasot kulkisivat suuremmille saarille, joista olisi reittilentoyhteys mantereelle. Eikä hänellä ollut aikomustakaan matkata lähiviikkoina takaisin melun ja saasteen täyttämien kaupunkien laantumattomaan sykkeeseen. Ei. Hän oli siellä, missä hänen pitikin olla. Kaukana ikävyyttäväksi muuttuneen työn harmaasta arjesta, kaukana Lontoon vuokra-asuntojen ahtaudesta, kaukana nuorisojengien, terroristien ja turvakameroiden kyllästämästä todellisuudesta.

Kaukana huumepäissään autoillaan hurjastelevista narkomaneista.

Samuel tarttui kävelykeppiinsä ja viittasi tarjoilijaa tuomaan

laskun. Hän oli ollut onnekas. Reilua ylinopeutta kaahannut Porsche oli murtanut hänen oikean reisiluunsa ja lähettänyt hänet traumakirurgin suorittamaan hätäleikkaukseen. Mutta tilanteessa olisi voinut käydä paljon huonommin. Aivovamma, alaraajahalvaus, amputaatio. Sanoja, joita ei toivonut kuulevansa lääkärin suusta. Samuel oli säästynyt pahimmalta. Silti onnettomuudesta toipuminen oli kestänyt pitkään ja kuntoutus jatkui yhä. Olisi ollut helppo olla katkera miehelle, joka oli ajanut hänen päälleen ja vielä paennut paikalta pyrkimättäkään auttamaan tajutonta uhriaan. Mutta Samuel ei halunnut myrkyttää kaunista lomakohdettaan kaunan ja vihan mädillä hedelmillä. Oli aika parantua ja heittää menneet painajaiset muistojen tunkiolle.

Kutsuttiinhan saarta Unohduksen puutarhaksi.

Lilyn vartalo helmeili hiestä hänen vetäessään Amoksen kaulan ympärille kiedottua kiristyspantaa tiukemmalle. Miehen ohimoiden verisuonet pullistuivat. Kasvojen tummuessa hänen ruumiinsa alkoi sätkiä, mutta päällä istuva nainen ja raajoista sängyn päätyihin kiinnitetyt huivit estivät tehokkaasti häntä liikkumasta. Lily nuolaisi huuliaan painautuessaan laiskan majesteettisesti miestä vasten. Amos oli hänen armoillaan, ja he molemmat tiesivät sen. Juuri se teki leikistä kiihottavan. Valta tehdä toiselle mitä tahtoi. Kipu ja nautinto olivat saman perheen sisaruksia. Lilyn kiihdyttäessä tahtia Amos urahti tukahtuneesti. Äänessä kuului pelko ja himo. Mies oli lähellä laukeamista, mutta oli vaarassa menettää tajuntansa ennen sitä. Kyse oli sekunneista. Äkkiä Lily vetäytyi eroon Amoksesta. Hän kumartui eteenpäin ja löysäsi pannan auki. Mies haukkoi kyltymättömästi happea, mutta toinen tarve oli sitäkin voimakkaampi.

”Lily, jumalauta!” Amos rukoili kohottaen lantiotaan ilmaan.

Nainen virnisti kiusoittelevasti ja hipaisi sormillaan miehen vatsaa. Hän nousi seisaalleen sängyn viereen.

”Enpä taida viitsiä. Minun pitäisi palata huoneeseeni. Sain jo mitä halusin.”

”Lily!”

Heidän katseensa kohtasivat. Amoksen huulet vapisivat turhautumisesta.

”Kulta...”

”Olkoon. Olen aina ollut liian kiltti”, Lily tuhahti laskien kätensä miehen turvonneelle elimelle. Tarvittiin vain muutama ripeä veto, ja helpottuneet voihkaisut täyttivät makuukamarin.

Voipuneen Amoksen rentoutuessa Lily irrotti hänen siteensä. Vaahtomuovipehmusteista huolimatta panta oli jättänyt miehen kaulaan hailakan juovan. Lily sammutti yöpöydän lampun ja painoi

päänsä Amoksen rinnalle. Kuun kalpea valo tunkeutui ohuiden koristeverhojen lävitse.

”En minä oikeasti joudu vielä lähtemään.”

”Hyvä”, Amos vastasi suudellen Lilyn hiuksia. ”Sinä olit mah-tava.”

”Kiitos”, Lily sanoi punastuen viehättävästi. Äsken valtiattarena huseerannut nainen vaikutti nyt viattomalta neitsyeltä. Muodonmuutos oli häkellyttävä.

”Evie ei olisi koskaan saattanut edes kuvitella tekevänsä mitään tuollaista.”

Lily naurahti.

”Miksi miesten pitää aina puhua vaimoistaan rakastajattaril-leen?”

Amos hymähti, mutta vakavoitui heti.

”Hän ei ymmärrä minua. Ei kuten sinä. Kuinka typerä ja avuton hän onkaan! Joskus toivoisin... Minä...”

”Mitä sinä toivoisit?” Lily kuiskasi hellästi, kuin he olisivat keskustelleet aivan arkipäiväisistä asioista.

”Kyllä sinä tiedät. Ilman häntä me olisimme vapaita elämään yhdessä.”

”Niin varmasti...”

Lilyn epäilevä sävy ärsytti Amosta.

”Etkö usko minua?”

”Nuku nyt vain.” Makea haukotus sai Lilyn suupielet leviämään.

Rakastajattaren välinpitämättömyys oli miehelle liikaa. Hänen leukansa jännittyi hampaiden pureutuessa yhteen.

”Helvetti soikoon, pidätkö minua pelkkänä kerskailijana! Minä olen sentään tämän hotellin johtaja.”

”Ja vaimosi omistaa sen.”

Pehmeästi lausutut sanat iskivät kirvelevästi Amoksen itsetun-toon. Lily oli hänen alaisensa! Hän ei voinut sietää naisen ylenkat-setta! Inhottavinta oli, että Lily oli oikeassa. Vaikka Evie oli ottanut Amoksen sukunimen, he eivät olleet tasavertaisia kumppaneita. Upporikkaan sukunsa viimeisenä jäsenenä Evie piteli kukkaron

nyörejä tiukasti pulleasormisissa hyppysissään. Ei Amos nälkää nähnyt, mutta upea asunto, hieno titteli ja pohjattomalta vaikuttava käyttötili eivät riittäneet hänelle. Hän halusi enemmän. Paljon enemmän. Eikä unelmia kyennyt saavuttamaan ilman uhrauksia.

Evie Vivian Mann, omaa sukuaan Appleton, tarkasteli kuvaansa kuparireunaisesta, ovaalin muotoisesta peilistä. Hän ei pitänyt näkemästään. Vaikka hotellin kauneussalongin tytöt olivat tehneet parhaansa, heidänkin taidoillaan oli rajansa. Evie tiesi, ettei ollut ruma, mutta vastaanottotiskin Miriamiin ja Lilyyn verrattuna hän tunsi itsensä auttamattoman tavanomaiseksi. Hänellä oli sievät kasvot ja olkapäille ulottuvat punertavat hiukset. Nenänvarressa ja poskilla koreili pisamia, joita isä oli kutsunut auringon suudelmiksi. Ystävättäriensä kehuista huolimatta hän häpesi pyöreänuhkeaa vartaloaan: leveää takamustaan ja kookasta poveaan. Naistenlehtien eteeriset, langanlaihat mallit ilkkuivat hänelle. Evie huokaisi alistuneesti. Peili ei valehdellut. Sitä ei voinut uhkailla tai lahjoa.

”Mikä hätänä? Etkö sinä ole tyytyväinen?”

Evie kääntyi häntä ehostaneiden Marthan ja Christinan puoleen.

”Ei tämä teistä johdu. Minulla on vain työkiireitä ja nukuin niiden vuoksi huonosti.”

Se oli totta. Kuuluisa näyttelijätär Rowena Blythe seurueineen oli varannut kokonaisen asuinkerroksen, ja filmitähden odotettiin saapuvan iltaan mennessä. Touhua ja tohinaa piisasi. Mutta hie-raistessa peukalollaan vasemman käden nimettömässä komeilevaa sormusta Evie ymmärsi, ettei hänen mieleensä hiipinyt melankolia johtunut Rowena Blythesta. Syy oli paljon arempi ja henkilökohtaisempi. Amos oli jälleen kerran viettänyt yönsä muualla ja palannut hotelliin vasta aamuvarhaisella. Pitkäksi venynyt tärkeä liiketapaaminen oli jatkunut saaren lukuisissa ravintoloissa ja yökerhoissa, kunnes japanilaiset sijoittajat olivat viimein väsähtäneet, Amos oli selittänyt rojahtaessaan heidän yhteiseen vuoteeseensa. Evie ei kyseenalaistanut miehensä sanoja. Hän tiesi, että Amos ei rakastanut häntä samalla tavalla kuin hän rakasti Amosta. Rakkau-

den kielessä miehet olivat lukutaidottomia. Mutta kenties Evie saisi Amoksen muuttumaan. Avioliitto ja perhe pystyivät murtamaan sinnikkäimmänkin miehen vastarinnan. Isyyden myötä Amos kypsyni ja aikuistui. Niin Evie ainakin toivoi. Ajatus jälkikasvusta, tomerasta pikkuprinsessasta tai suloisista kaksospojista, nosti kaipauksen kyöneleet Evien silmäkulmiin. Ennen kaukaisuudessa siintävän haaveen toteutumista hänen oli kuitenkin tyydyttävä lemmikkikoiransa Steffien hellittelyyn.

”Sinun ei pitäisi rasittaa itseäsi liikaa”, Martha totesi kokemuksen tuomalla auktoriteetilla. Impulsiivinen Christina oli toista mieltä.

”Eipäs. Sinä et tarvitse lepoa, vaan ystäviä ja hauskanpitoa. Ja siihen vaivaan löytyy helppo ja yksinkertainen lääke.”

”Rauhoituhan nyt, Christina”, Martha soimasi, vaikka oli salaa huvittunut työtoverinsa innokkuudesta.

Nuoren naisen tokaisu herätti Evien uteliaisuuden.

”Mitä sinä tarkoitat?”

”Tyttöjen iltaa!” Christina hihkaisi. ”Aikuisten välistä laatu-aikaa. Juoruilua, syömistä, seurapelejä...”

”Tuo ei kuulosta hullummalta”, Evie mutisi varovasti.

”...shotteja, tanssia, karaokea, strippareita...”

Evie tyrskähti.

”Tuossa taas on jo hieman liikaa.”

”Sen voisi toteuttaa tyylikkäästikin”, Martha sanoi. ”Ohjelmana laadukas illallinen, pari lasia viiniä ja reilusti sivistynyttä keskustelua.”

”Ja strippareita, älä unohda strippareita”, Christina hihitti.

Kaksikon katseiden ristituleen joutunut Evie huomasi hämmästyksensä hymyilevänsä.

”Hyvä on, miksipäs ei. Hoitakaa te järjestelyt, niin minä maksan kulut.”

”Mutta...”

”Ei mitään muttia! Te onnistuitte houkuttelemaan minut puolellenne ja saatte kärsiä tekonne seuraukset.”

”En minä siitä”, Martha hörähti. ”Mietin vain, mahtavatko sinun rahasi riittää...”

Keskipäivän koittaessa Grand Appletonin aula oli lähes autio. Ainoastaan muutama hotellivieras lekotteli puujalkaisilla, kan-kaalla ja nahalla verhoilluilla lepotuoleilla lukemassa kirjoja tai sanomalehtiä. Suihkulähteen solina sekoittui vaimeana soivan klassisen musiikin säveliin. Lempeä tuulenvire hyväili pylväikköjen varjostamia kukkaistutuksia. Saari lepäsi.

Evie ja Miriam työskentelivät vastaanottotiskillä, josta avautui näkymä pääsisäänkäynnin portaikolle saakka. Oviaukon avoimen puolikaaren takana palmujen latvukset piirtyivät sinitaivasta vasten. Pihalta kaikui auton nuhainen tööttäys, sisältä kerrokseen saapuvan hissin merkkiääni. Puhelin soi. Miriamin setviessä asiakkaan tekemää varausta Evie katseli arvioivasti salia. Okranvärisille seinille oli ripustettu geometrisesti kuvioitua polynesialaista kuvataidetta, taidokkaita puukaiverruksia ja Gauguinin monotypioita. Upotuskoristeltu marmorilattia kiilteli moitteettoman puhtaana. Evie nyökkäsi hyväksyvästi. Isä olisi ollut ylpeä hänestä. Grand Appletonin liikevaihto oli jatkanut kohoamistaan jo useiden kvartaalien ajan. Tietysti hotelli oli vain vähäinen osa Evien saamasta perinnöstä, mutta saarella oli hänelle tärkeä symbolinen merkitys. Kuinka monta kertaa hän olikaan kirmaillut sen rannoilla, leikkinyt piilosta sen sokkeloisilla kaduilla, vaellellut sen kätkeyillä poluilla, joita turistit eivät tienneet. Tulo saarelle oli kuin paluu lapsuuteen. Isän muisto eli vahvana sen ravinteikkaan maan mullassa.

Hissin ovien avautuessa Evie otti kasvoilleen kohteliaan ammattimaisen ilmeen, joka sointui täydellisesti hänen korkeakorkoiisiin kenkiinsä ja mustaan jakkupukuunsa. Kuten isä oli hänelle teroittanut, tärkeintä johtamisessa oli synnyttää vaikutelma alati vallitsevasta kyvykkyydestä ja tyyneydestä. Asiakkaiden ja henkilökunnan edessä oli pysyttävä rauhallisena. Oli luotava läpitun- kematon julkisivu, jota ainutkaan ongelma tai vastoinikäyminen ei kyennyt horjuttamaan. Hillittävä emootionsa silloinkin, kun

olisi halunnut itkeä ja raivota.

Mutta joskus se oli mahdotonta.

Tahdikas hyvän päivän tervehdys tukahtui Evien kurkkuun hänen nähdessään hissistä aulaan astuneen miehen. Reaktio ei johtunut miehen alastomuudesta, rintakehän viiltohaavoista tai vatsaa peittävästä verestä. Sen syynä ei ollut edes miehen kädessään pitelemä hurmeen tahrима skalpelli. Ei, Evien sai kauhistumaan miehen mielipuolinen virnistys, joka oli kuin suoraan krapulaisesta painajaisunesta. Ohuiksi vetäytyneet huulet paljastivat vaaleanpunaiset ikenet ja luonnottoman valkoiset hampaat. Sylki kimmelsi kastehelminä suupielissä, jotka olivat venyneet irvokkaasti korvia kohti. Palavina hehkuvat silmät tuijottivat uhkaavina synkistä kuopistaan. Mies näytti raivotautiselta eläimeltä.

Järkyttynyt Evie toivoi häirikön kävelevän ulos hotellista. Niin ei tietenkään tapahtunut. Toiveet toteutuivat vain saduissa, elokuvissa ja viiheromaaneissa. Miehen suunnistaessa vastaanottotiskille Evie vilkuili ympärilleen etsien aamuvuorossa olevia vartijoita katseellaan. Ei onnea silläkään rintamalla.

”Paskiaiset”, Evie pihatti ja painoi avaimenperässään olevaa paniikkinappulaa. Sen lähettämän signaalin pitäisi hälyttää hotellin turvamiehet juoksujalkaa paikalle. Mutta heidän saapumiseensa asti hän ja Miriam olisivat omillaan.

Mies hoippui jäljellä olevat metrit ja tömähti vastaanottotiskiä päin. Evie perääntyi vaistomaisesti, kunnes hänen selkensä kolahti kipeästi lomakehyllykköön. Hän kuuli Miriamin hengähtävän kiivaasti ja pudottavan jotakin lattialle. Puhelin, Evie ajatteli. Miriamkin oli viimein huomannut miehen.

Evie miettiä kuumeisesti vaihtoehtojaan. Oikealla puolella tiski loppui seinään. Umpikuja, ei jatkoon. Vasemmalla hänestä taas oli toimistotiloihin johtava ovi. Sen pystyi lukitsemaan sisältä käsin. Mutta mies oli liian lähellä sitä ja hallitsematon pakoyritys saattaisi yllyttää tämän väkivaltaiseen toimintaan. Evie käsitti, mitä hänen oli tehtävä. Hänen oli pelattava aikaa ja koetettava saada mies rauhoittumaan.

”Voinko olla teille...” Evie aloitti, kun hänet keskeytettiin tylästi.

”Antakaa ne minulle takaisin!” mies sihisi.

”Anteeksi, en ymmärrä.”

”Älä valehtele! Tiedän, keitä te olette!”

Vasta silloin Evie tunnisti miehen. Hänen mahassaan muljahti.

”Herra Raphael... Jason...”

”Ei se ole minun nimeni! Antakaa ne minulle takaisin!”

”Mitä hän höpisee?” Miriam kuiskasi Evielle.

”Ei harmainta aavistusta.”

”Minä juttelen hänen kanssaan”, Miriam sanoi itsevarmasti astellen Evien ohi.

”Pysähdy!” Evie kirahti. Mutta Miriam oli sitä sukupolvea, joka luuli kykenevänsä kaikkeen. Hän ei tajunnut omaa kuolevaisuuttaan.

Miriam nojautui viehkeästi tiskiä vasten ja hymyili Jasonille alentuvasti. Hän heristi miehelle sormeaan.

”Kuulehan, Jason, eiköhän tämä ilveily ole mennyt riittävän pitkälle. Sinä onnistuit pelästyttämään rouva Mannin, ja...”

Evie kirkaisi Jasonin kurottaessa äkkiarvaamatta eteenpäin, tarttuessa Miriamin ranteeseen ja riuhtaistessaan hölmistyneen naisen vastaanottotiskin ylitse. Koko liikesarja tapahtui nopeudella ja sulavuudella, jota oli vaikea uskoa laihanhontelon keski-ikäisen miehen suorittamaksi.

”Päästä hänet irti!” Evie huusi.

Jason ei totellut, vaan käänsi Miriamin ympäri ja kietoi käsivartensa naisen vyötäisille. Kirurginveitsi viils reiän Miriamin puvun kylkeen ja kosketti hänen paljasta ihoaan. Säikähtänyt vaikerrus karkasi Miriamin huulilta.

”Ole hiljaa, tai kaivan suolesi pihalle!” Jason Raphael ärähti.

Miriam vapisi kauttaaltaan, mutta pystyi tahdonvoimansa äärimmilleen ponnistaen hillitsemään itsensä. Katkerat kyynleet valuivat hänen poskilleen. Missä oli hänen ritarinsa valkoisessa haarniskassaan? Mies, joka pelastaisi hänet ja veisi hänet pois

saarelta. Miriam rukoili mielessään lapsuutensa jumalia ja henkiä, ja jokin vastasi hänen rukoukseensa. Se, oliko kyseessä sallimus vai sattuma, ei kiinnostanut häntä vähääkään.

”Minä voin auttaa sinua.”

Kesti hetken ennen kuin Miriam käsitti, ettei matala, miellyttävän pehmeä ääni ollut osoittanut sanojaan hänelle. Eikä se taatusti kuulunut yhdellekään hänen tuntemalleen hengelle tai jumalalle. Siitä Miriam oli varma. Jasonin pyörähtäessä puhujaa kohti Miriam näki ritarinsa ja suojeleusenkelnänsä. Hän oli parkaista pettymyksestä. Vanha, kaljuuntunut ja pienikokoinen mies seisoi Jasonin edessä tarkastellen tätä hyväntahtoisesti. Sivummalla oleva hotelli asiakas oli kohottanut kävelykeppinsä uhkaavasti ilmaan, mutta vanhus viittasi häntä laskemaan improvisoidun kalpansa alas.

”Tuolle ei ole nyt tarvetta, kuomaseni. Me olemme ystävien parissa.”

Jason kurtisti kulmiaan.

”Mitä hemmettiä sinä tahdot?”

”Voin auttaa sinua”, vanhus toisti leppoisasti. ”Minun nimeni on Ethan Solomon, ja luulen tietäväni, miltä sinusta tuntuu.”

”Sinä et tiedä vittuakaan!” Jason jyrähti rutistaen Miriamia tiukemmin. ”Kukaan ei tiedä!”

”Hmm, ehkäpä niin. Mutta tekisitkö minulle palveluksen ja antaisit minun yrittää?”

Jason Raphael kallisti päätään. Hän tuijotti vanhusta epäilevästi. Kuka mokoma pikkumies oikein oli? Kuvitteliko tämä huijaavansa häntä? Hah, turha toivo! Hän ei ollut eilisen teeren poika. Ja kuitenkin Ethan Solomon kiehtoi häntä. Saattoiko vanhus heiveröisestä ulkomuodostaan huolimatta olla kuten hän: vanki harhojen valtakunnassa, ihminen käärmeiden ja varkaiden pesässä?

”Hyvä on. Mutta jos pelleilet kanssani, minä...”

”Ole huoleti. Haluan sinun parastasi”, Ethan Solomon vastasi sallimatta uhkauksen kehittyä ajatuksesta sanoiksi.

Tai varsinkaan teoiksi.

”Tietenkin sinä haluat”, Jason tyrskähti ivallisesti, vaikka osa

häneistä tahtoi uskoa keskustelukumppanin vilpittömyyteen.

Ethan tutkiskeli vaivihkaa Jasonia. Tummat silmäanaluset, laajenneet pupillit ja injektioneulan kyynärtaipeisiin jättämät jäljet kertoivat karua kieltä Jasonin laittomasta ja epäterveellisestä harastuksesta. Ihoa pingottavat kylkiluut ja toistuvat pakkoliikkeet viittasivat ahkeraan ja pitkäaikaiseen huumausaineiden käyttöön. Silti rinnan haavat kiinnostivat Ethania eniten. Niiden säännöllisyys ei ollut umpimähkäistä. Ne olivat kuin viesti tai koodi. Kunpa hän vain olisi ymmärtänyt niiden sanoman.

”No?” Jason äyskähti ärtyneesti. Ethan käsitti, ettei voinut viivyttellä pidempään. Psykoottiset narkomaanit eivät olleet tunnettuja kärsivällisyydestään.

”Sinä olet väsynyt etkä pysty nukkumaan. Ruoka maistuu tuhkalta suussasi. Olet masentunut ja ahdistunut.”

”Upeaa!” Jason hihkaisi saaden syleilyssään pitämänsä Miriamin hätkähtämään. ”Kuvailit juuri tavallisimmat vieroitusoireet.”

”Vastahan minä lämmittelin”, Ethan mutisi.

”Toivottavasti, vaari. Muuten sinä olet tyhjää täynnä.”

Ethan ei välittänyt Jasonin naljailusta. Hänen mielensä työskenteli viileän analyyttisesti. Viillot muuttuivat merkeiksi ja symboleiksi:

ΣΙΚΑΖΤΩΝΙΝ

Ethan oli lähellä ratkaisua, mutta Jasonin maltti alkoi loppua. Hänen kätensä puristi skalpellia rystyset valkoisina. Oli aika nostaa kierroksia, poistaa apupyörät, panna pötköä pesään.

Tarttua härkää palleista.

”Miksi sinä vahingoitit itseäsi?”

Jasonin silmät välähtivät.

”En se ollut minä!”

”Kuka sitten?”

”Eikö se ole päivänselvää?”

”Sanoisitko sen silti?” Ethan pyysi.

Vakavaan auto-onnettomuuteen joutunut Samuel Thomas matkustaa syrjäiselle Tyynenmeren saarelle toipumaan vammoistaan. Leppoisa lomailu keskeytyy Samuelin sotkeutuessa kummallisten tapahtumien vyyhteen. Verinen mies ilmestyy hotellin aulaan, kuuluisa näyttelijätär joutuu kiristyksen kohteeksi ja upporikas hotellinomistaja yritetään murhata. Entä mikä on kasvonsa naamiolla peittävän naisen tarina?

Samuel saa huomata, että paratiisissakin luikertelee käärmeitä, eikä kaikki ole sitä miltä näyttää.

